

θεοφορέω, μέλ. -ήσω (θεόφορος), φέρω μέσα μου το θεό· Παθ., κατέχομαι από κάποιον θεό, βρίσκομαι υπό την επήρειά του, σε Λουκ.

θεο-φόρητος, -ον, αυτός που έχει καταληφθεί από θείο πνεύμα, ο θεόπνευστος, σε Αισχύλ.

θεοφορία, Επικ. **θευφορή, ή**, έμπνευση, σε Ανθ. Π.

θεό-φορος, ον (φέρω), αυτός που έχει το θεό μέσα του, ο εμπνευσμένος από το θεό· *θεοφόροι δύοι*, οι μόχθοι της θείας έμπνευσης, σε Αισχύλ.

θεό-φρων, -ον, γεν. -ονος (φρήν), αυτός που έχει θείο φρόνημα, ευσεβής, σε Πίνδ.

θεράπαινα, ή, θηλ. της λέξης *θεράπων*, υπηρέτρια, πιστή δούλα, ακόλουθος, σε Ηρόδ., Ξεν., κ.λπ.

θεράπαινιδιον, τό, υποκορ. του επομ., σε Πλούτ., Λουκ.

θεράπαινις, -ίδος, ή, = *θεράπαινα*, σε Πλάτ.

θεράπεία, Ιων. -ηή, ή (θεραπέω), **I. 1.** υπηρεσία, περιποίηση· *θεραπεία θεών*, υπηρεσία προς τους θεούς, θεϊκή λατρεία, σε Πλάτ. **2.** υπηρεσία προς αποκόμιση ευνοίας, περιποίηση, *θεραπεία τών άει προεστώτων*, σε Θουκ.· *έν πολλή θεραπεία έχειν*, περιποιούμαι κάποιον πολύ, στον ίδ. **II.** λέγεται για πράγματα, φροντίδα, περιποίηση, ανατροφή, προστασία, *τοῦ σώματος*, σε Πλάτ. **2.** ιατρική φροντίδα, περίθαλψη απέναντι στους αρρώστους, σε Θουκ., Πλάτ. **III.** λέγεται για ζώα και φυτά, ανατροφή, καλλιέργεια, στον ίδ. **IV.** με περιληπτική σημασία, *θεράποντες*, υπηρέτες, ακόλουθοι, σε Ηρόδ., Ξεν.

θεράπευμα, -ατος, τό, ιατρική περίθαλψη, σε Αριστ.

θεράπευτέον, I. ρημ. επίθ. του *θεραπέω*, κάποιος πρέπει να υπηρετεί *τους θεούς*, σε Ξεν. **II. 1.** κάτι που πρέπει να καλλιεργηθεί, *τήν γήν*, σε Πλάτ. **2.** κάτι που πρέπει να θεραπευθεί, στον ίδ.

θεράπευτήρ, -ήρος, ό, = το επομ., *ό περι τὸ σῶμα θεραπευτήρ*, σε Ξεν.

θεραπευτής, -οῦ, ό, I. 1. αυτός που υπηρετεί τους θεούς, πιστός, λάτρης, σε Πλάτ. **2.** κάποιος που υπηρετεί άνδρα υψηλής περιωπής, αυλικός, σε Ξεν. **II.** αυτός που περιποιείται κάποιο πράγμα, με γεν., σε Πλάτ.

θεράπευτικός, -ή, -όν, 1. επιρρητής σε προσφορά υπηρεσίας, με γεν. σε Ξεν.· επιρρητής σε κολακεία, σε Πλούτ. **2.** απολ., φιλόφρων, υπηρετικός, κολακευτικός, περιποιητικός, θωπευτικός, σε Ξεν., Πλούτ.

θεράπευτός, -όν, αυτός που μπορεί κάποιος να περιποιηθεί, να περιθάλψει, σε Πλάτ.

θεράπέω (θεράπων), μέλ. -εύσω, **I. 1.** είμαι υπηρέτης, προσφέρω υπηρεσία, σε Ομήρ. Οδ. **2.** προσφέρω υπηρεσία στους θεούς, Λατ. *colere deos*, σε Ησιόδ., Ηρόδ., Αττ.· *υπηρετώ ή αποδίδω τιμές στους γονείς ή στους κυρίου μου*, σε Ευρ., Πλάτ. **3.** υπηρετώ, περιποιούμαι, κολακεύω, *τινά*, σε Ηρόδ., Αριστοφ., κ.λπ.· με αρνητική σημασία, κολακεύω, θωπεύω, καλοπιάνω, σε Θουκ.· *κατευνάζω, καταπραύνω, ηρεμώ, ανακουφίζω*, στον ίδ.· *τὸ θεραπεῶν = οί θεραπεύοντες*, στον ίδ. **4.** λέγεται για πράγματα, σκέφτομαι, επιμελούμαι, Λατ. *inservire*, στον ίδ.· *ήδονήν θερ.*, παραδίδομαι στην ορμή των ηδονών, σε Ξεν.· *τάς θύρας τινός θεραπέω*, περιμένω στην πόρτα κάποιου επιφανή άνδρα, στον ίδ. **II. 1.** φροντίζω, προνοώ για τους ανθρώπους, λέγεται για τους θεούς, στον ίδ. **2.** λέγεται για πράγματα, φροντίζω, συντηρώ, εξασφαλίζω, σε Σοφ., Θουκ., κ.λπ. **3.** *θεραπέω τὸ σῶμα*, φροντίζω το σώμα μου, Λατ. *cutem curare*, σε Πλάτ. **4.** φροντίζω ιατρικά, περιθάλπτω, *θεραπέω*, περιποιούμαι, σε Θουκ., Ξεν. **5.** *θεραπέω ήμέρην*, τηρώ την ημέρα, τη φυλάω σαν γιορτή, σε Ηρόδ.· *θεραπέω τὰ ιερά*, Λατ. *sacra procurare*, σε Θουκ.· λέγεται για τη γη,

καλλιεργώ, σε Ξεν. *δένδρον θεραπεύω*, καλλιεργώ, περιποιούμαι δένδρο, σε Ηρόδ.

θεράπηή, ή, Ιων. αντί *θεραπεία*.

θεράπηϊος, -α, -ον, Ιων. αντί *θεραπευτικός*, σε Ανθ. Π.

θεραπίδιον, τό (θεραπεύω), μέσα, τρόποι ίασης, σε Λουκ.

θεράπνη, ή, I. ποιητ. συνηρ. από το *θεράπαινα*, υπηρέτρια, σε Ομηρ. Ὑμν., Ευρ. **II.** κατοικία, διαμονή, κατάλυμα, στον ίδ.

θεραπνίς, -ίδος, ή, ποιητ. συνηρ. από το *θεραπαινίς*, σε Ανθ. Π.

θεράπων[α], -οντος, ό, ποιητ. δοτ. πληθ. *θεραπόντεσσι I.* υπηρέτης, ακόλουθος, σε Ομήρ. Οδ., κ.λπ.· διαφέρει προς το *δοῦλος*, καθώς υποδηλώνει ελεύθερη υπηρεσία· στον Όμηρ., ο σύντροφος στα όπλα, ωστόσο κατώτερος σε τάξη· όπως ήταν ο Πάτροκλος σύντροφος του Αχιλλέα, ο Μηριόνης του Ιδομενέα, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως ο αρματηλάτης είναι ο *ήνίοχος θεράπων*· οι βασιλιάδες ήταν οι *Διός θεράποντες*· οι πολεμιστές ήταν οι *θεράποντες Άρης* κ.λπ.· με δοτ., *οἶκος ξένοισι θεράπων*, αφιερωμένος, προσηλωμένος στην υπηρεσία των φιλοξενουμένων του, σε Πίνδ. **II.** έπειτα, απλά, υπηρέτης, σε Ηρόδ.· στη Χίο, *οι θεράποντες* ήταν όνομα που χρησιμοποιούσαν για τους δούλους τους, σε Θουκ.

θέραψ, -άπος, ό, σπάνιος ποιητ. τύπος αντί *θεράποντος*· ονομ. πληθ. *θέραπες*, σε Ευρ., Ανθ. Π.

θερεία, ή, βλ. [θέρειος](#).

θέρειος, -α, -ον (θέρος), αυτός που αναφέρεται ή βρίσκεται μέσα στο καλοκαίρι· *θερεία*, Ιων. **-είη,** (ενν. *ώρα*), ή = *θέρος*, η εποχή του καλοκαιριού, το καλοκαίρι, σε Ηρόδ., *ταῖςθερείαις*, σε Πίνδ.

θερέω, Επικ. αντί *θερῶ*, υποτ. Παθ. αορ. β' του *θέρω*.

θερίζω, Βοιωτ. απαρ. *θερίδδεν*, Αττ. μέλ. *θεριῶ*, αόρ. α' *έθήρισα*, συγκοπτ. *έθρισα*· Μέσ., αόρ. α' *έθερισάμην*· Παθ., αόρ. α' *έθερίσθην*, παρακ. *τεθήρισμαι (θέρος) I. 1.* κάνω καλοκαιρινή εργασία, *θερίζω, σίτον, κριθάς, καρπόν*, σε Ηρόδ., Αριστοφ., κ.λπ. Μέσ., *καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι*, στον ίδ. **2.** μεταφ., αποκόπτω, σε Σοφ., Ευρ. **3.** μεταφ., *θερίζω* καλούς καρπούς, δρέπω καλή σοδειά, σε Αριστοφ. **4.** *ό θερίζων* (με ή χωρίς το *λόγος*), είδος συλλογισμού, σε Λουκ. **II.** αμτβ., *διέρχομαι* το καλοκαίρι, σε Ξεν.· πρβλ. [εαρίζω, γευμάζω](#).

θερίνεος, -α, -ον, = το επόμ.· *θερίνειοι τροπαί*, το θερινό ηλιοστάσιο, δηλ. η 21η Ιουνίου, σε Ηρόδ.

θερινός, -ή, -όν, = *θέρειος*, σε Πίνδ., Ξεν., κ.λπ.

θερισμός, ό (θερίζω), 1. η εποχή του θερισμού, θερισμός, δρεπάνισμα, σε Κ.Δ. **2.** σοδειά, στο ίδ.

θεριστής, -οῦ, ό (θερίζω), αυτός που θερίζει, ο θεριστής, δρεπανιστής, σε Ευρ., Ξεν.

θερίστριον, τό (θερίζω), ελαφρύ καλοκαιρινό ένδυμα, αντίθ. προς το *χειμάστριον*, σε Θεόκρ.· ομοίως **θέριστρον, τό**, σε Ανθ. Π.

θερμαίνω, μέλ. *-άνῶ*, αόρ. α' *έθήρμηνα*, έπειτα *έθήρμᾶνα*, Παθ. παρακ. *τεθήρμασμαι* (θερμός)· **1.** ζεσταίνω, θερμαίνω, σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ., κ.λπ. Παθ., *θερμαίνομαι*, αναπτύσσω θερμότητα, γίνομαι ζεστός, σε Ομήρ. Οδ. **2.** μεταφ., *θερμαίνω, ἕως έθήρμην' αὐτὸν φλόξ οἴνου*, σε Ευρ.· *σπλάγχνα θερμαίνω*, σε Αριστοφ.· *πολλά θερμαίνω φρενί*, τρέφω ισχυρά αισθήματα, σε Αισχύλ. Παθ., *θερμαίνεσθαι έλίσι*, ακτινοβολώ με έλπίδα, σε Σοφ.· *χαρᾶ θερμαίνω καρδίαν*, ζεσταίνω την καρδιά κάποιου με χαρά, σε Ευρ.

θερμᾶσία, ή, = *θερμότης*, σε Ξεν.

θέρμη, ή (θερμός), θερμότητα, ζέστη, η ζέστη του πυρετού, σε Θουκ., κ.λπ.

θέρμῖνος, -η, -ον, αυτός που έχει φτιαχτεί από λούπινα (*θέρμος*), σε Λουκ.

θερμο-βάφης, -ές, αυτός που βάφτηκε με θερμότητα, αντίθ. προς το *ψυχροβαφής*, σε Θεοφρ.

θερμό-βλυστος, -ον, αυτός που αναβλύζει, κοχλάζει, ζέστη, Παυλ. Σιλ. Θερμ.

θερμό-βουλος, -ον (βουλή), αυτός που έχει ορμητικό χαρακτήρα, βαμμένος, μαλακωμένος, σε Ευρ. παρά Αριστοφ.

θερμο-δότης, -ου, ό, αυτός που φέρνει το ζεστό νερό στα λουτρά, Λατ. *caldarius*· θηλ. **θερμοδοτίς, -ιδος**, σε Ανθ. Π.

θερμό-νους, -ουν, αυτός που έχει ορμητικό μυαλό, παθιασμένος, βίαιος, σε Αισχύλ.

θερμο-πύλαι[ϋ], -ών, αί, κυριολεκτικά οι Θερμές Πύλες, δηλ. ένα στενό πέρασμα όμοιο με θύρα, στο οποίο υπήρχαν θερμές πηγές, όνομα του περίφημου στενού, περάσματος από τη Θεσσαλία στη Λοκρίδα, το «κλειδί» της Ελλάδας, που απλά ονομαζόταν επίσης *Πύλαι*, σε Ηρόδ.

θερμός, -ή, -όν και -ος, -ον (θέρω), **I. 1.** ζεστός, θερμός, *θερμά λουτρά*, σε Όμηρ.· λέγεται για δάκρυα, στον ίδ., κ.λπ. **II. 1.** μεταφ., θερμός, ζωηρός, ορμητικός, διαχυτικός, όπως το Λατ. *calidus*, σε Αισχύλ., Αριστοφ., κ.λπ. **2.** αυτός που είναι ακόμα ζεστός, φρέσκος, *ἔχνη*, σε Ανθ. Π. **III. 1.** *τὸ θερμόν = θερμότης*, ζέστη, θερμότητα, Λατ. *calor*, σε Ηρόδ., Πλάτ., κ.λπ. **2.** *θερμόν* (ενν. *ὑδωρ*), *τό*, ζεστό νερό, *θερμῶ λοῦσθαι*, σε Αριστοφ. **3.** *τὰ θερμά* (ενν. *χωρία*), σε Ηρόδ., αλλά (ενν. *λουτρά*), τα θερμά λουτρά, σε Ξεν. **IV.** *ἐπίρρ. -μῶς*, σε Πλάτ.

θέρμος, ό, είδος οσπρίου, λούπινο, σε Ανθ. Π.

θερμότης, -ητος, ή (θερμός), ζεστασιά, θερμότητα, Λατ. *calor*, σε Πλάτ.

θερμ-ουργός, -όν (*ἔργον), αυτός που ενεργεί βιαστικά και απερίσκεπτα, θερμοκέφαλος, σε Ξεν., Λουκ.

θέρμω (θέρω), θερμαίνω, ζεσταίνω, σε Ομήρ. Οδ., Αριστοφ. Παθ., ζεσταίνομαι, θερμαίνομαι, αναπτύσσω θερμότητα, σε Όμηρ.

θέρως, τό, Ιων. γεν. *θέρους (θέρω)*, **I.** καλοκαίρι, η χρονική περίοδος του καλοκαιριού· *χείματος οὐδὲ θέρους*, το χειμώνα και όχι το καλοκαίρι, σε Ομήρ. Οδ.· *οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρῃ*, στο ίδ.· *τὸ θέρως*, κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού, σε Ηρόδ.· *θέρους μεσοῦντος*, γύρω στα μέσα του καλοκαιριού, σε Λουκ. **II.** οι καρποί του καλοκαιριού, σοδειά, θερισμός, σε Αισχύλ., Αριστοφ., κ.λπ.· μεταφ., *δράκοντος θ.*, σε Ευρ.

Θερσίτης, -ου, ό, Θερσίτης, δηλ. ο Αυθάδης (από το *θέρσος*, Αιολ. αντί *θάρσος*), σε Όμηρ.

θέρω, 1. θερμαίνω, ζεσταίνω· Παθ., *θέρωμαι*, με Μέσ. μέλ. *θέρσομαι*, αόρ. β' *έθήρην*, Επικ. υποτ. *θερέω* (αντί *θερῶ*)· **1.** γίνομαι ζεστός ή θερμός, ζεσταίνομαι, σε Ομήρ. Οδ.· *πυρός*, στη φωτιά, στο ίδ.· *θέρου*, ζέστανε τον εαυτό σου, σε Αριστοφ. **2.** λέγεται για πράγματα, *μη ἄστν πυρός θέρηται*, μήπως η πόλη καί με φωτιά, σε Ομήρ. Ιλ.

θές, προστ. αορ. β' του τίθημι.

θέσαν, Επικ. αντί *έθεσαν*, γ' πληθ. αορ. β' του τίθημι.

θέσθαι, απαρ. Μέσ. αορ. β' του τίθημι.

θέσθε, β' πληθ. προστ. Μέσ. αορ. β' του τίθημι· *θέσθω*, γ' ενικ.

θέσις, -εως, ή (τίθημι), **I.** τοποθέτηση, τακτοποίηση, διευθέτηση, σε Πίνδ., Πλάτ.· *θέσις νόμων*, νομοθεσία, σε Δημ. **II.** κατάθεση χρημάτων που γίνεται, προκαταβολικά της δίκης, σε Αριστοφ.· *προπληρωμένα χρήματα*, «αρραβώνας», καπάρο, σε Δημ. **III.** τοποθεσία, θέση, Λατ. *situs*, λέγεται για πόλη, σε Θουκ., κ.λπ.

θέσκελος, -ον, = *θεοείκελος*, υπερφυσικός, θαυμαστός, θεσπέσιος· *θέσκελα ἔργα*, πράξεις θαυμαστές, σε Όμηρ.· ως επίρρ., *εἶκτο δὲ θέσκελον αὐτῶ*, ήταν υπερβολικά όμοια με εκείνον, σε Όμηρ. Ιλ.

θέσμιος, Δωρ. **τέθμιος, -ον (θεσμός)**, **I.** ο σύμφωνος με το νόμο, νόμιμος, σε Πίνδ., Αισχύλ. **II.** *θέσμια τά*, ως ουσ., νόμοι, έθιμα, τελετές, σε Ηρόδ., κ.λπ.· επίσης στον ενικ., σε Ευρ.

θεσμοθετέω, είμαι *θεσμοθέτης*, σε Δημ.

θεσμο-θέτης, -ου, ό (τίθημι), ο νομοθέτης· στην Αθήνα, οι *θεσμοθέται* ήταν οι έξι νεότεροι άρχοντες, που εκδίκαζαν υποθέσεις, οι οποίες δεν υπάγονταν στην αρμοδιότητα κάποιου ειδικού δικαστηρίου, σε Αισχύλ., κ.λπ.

θεσμο-ποιέω, μέλ. *-ήσω*, νομοθετώ, σε Ευρ.

θεσμός, Δωρ. **τεθμός, ό**, πληθ. *θεσμοί*, ποιητ. *θεσμά*, σε Σοφ., (*τίθημι*)· **I. 1.** όπως το *θέμις*, αυτό το οποίο τίθεται και εγκαθίσταται, ο νόμος, η έννομη τάξη, Λατ. *institutum*· *λέκτροιο θεσμών ἴκοντο*, δηλ. εκπλήρωσαν τον καθιερωμένο νόμο του γάμου, σε Όμηρ. Οδ.· ομοίως στον Ηρόδ., Αττ. **2.** στην Αθήνα, οι νόμοι του Δράκοντα ονομάζονταν *θεσμοί*, επειδή καθένas από αυτούς ξεκινούσε με τη λέξη *θεσμός* (πρβλ. [θεσμοθέτης](#)), ενώ η νομοθεσία του Σόλωνα ονομαζόταν *νόμοι*· **II.** ίδρυμα, θεσμός, όπως το δικαστήριο του Αρείου Πάγου, σε Αισχύλ.· λέγεται για τους μεγάλους αγώνες, σε Πίνδ.

θεσμοσύνη, ή, δικαιοσύνη, δίκαιο, όπως *δικαιοσύνη*, σε Ανθ. Π.

θεσμοφόρια, -ων, τά, τα Θερσοφόρια, αρχαία γιορτή που τελούνταν από τις Αθηναίες γυναίκες, προς τιμή της θεσμοφόρου Δήμητρας, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

θεσμοφοριάζω, διεξάγω, τελώ τα Θεσμοφόρια, σε Αριστοφ., Ξεν.

θεσμοφόριον, τό, ο ναός της θεσμοφόρου Δήμητρας, σε Αριστοφ.

θεσμο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που νομοθετεί, αρχαίο όνομα της Δήμητρας (Ceres), σε Ηρόδ.· *τῶ θεσμοφόρῳ*, Δήμητρα και Περσεφόνη, σε Αριστοφ.

θεσμο-φύλακες, οι φρουροί του νόμου, σε Θουκ.

θεσ-πέσιος, -α, -ον ή -ος, -ον (θεός, ἔσπον=εἶπον βλ. [θέσις](#))· **I.** λέγεται κυρίως για τη φωνή, αυτή που ακούγεται σαν θεϊκή, αυτή που είναι θεϊκά απαλή και γλυκιά, σε Όμηρ., Πίνδ. **II.** αυτό το οποίο μπορεί να πει μόνο ο θεός, δηλ. ακατανόμαστος, άφατος, άρρητος, απ' όπου, **1.** όπως το *θεῖος*, θεϊκός, σε Όμηρ.· δοτ. θηλ. *θεσπεσίη* (ενν. *βουλῆ*) με τη θέληση του θεού, στον ίδ.· *θεσπεσία όδός*, η οδός του μαντικού χαρίσματος, της πρόρρησης, λέγεται για την Κασσάνδρα, σε Αισχύλ. **2.** έξοχος, θαυμάσιος, φοβερός, θαυμαστός, απαίσιος, φριχτός, δυσοίωνος, λέγεται για πράγματα, σε Όμηρ.· *θεσπέσιος χαλκός*, έξοχος, εξαιρετος χαλκός, σε Όμηρ. Οδ., Όμηρ. Ιλ.· *θεσπεσία όδμή*, μυρωδιά εξαιρετικά γλυκεία, σε Όμηρ. Οδ.· ομοίως στον Ηρόδ., *θεσπέσιον ώς ήδύ*, λέγεται για ανθρώπινες σχέσεις, *θεσπέσιος φόβος*, σε Όμηρ. Ιλ., κ.λπ. **III.** επίρρ. *-ίως*, *θεσπεσίως εφόβηθεν*, φοβήθηκαν υπερβολικά, στο ίδ.· ομοίως στο ουδ. ως επίρρ., σε Θεόκρ.

θεσπι-δαής, -ές (δαίω), αναμμένος από κάποιον θεό· *θεσπιδαές πῦρ*, φοβερή, μανιώδης φωτιά, τέτοια που να φαίνεται υπερφυσική, σε Όμηρ.

θεσπι-έπεια, θηλ. επίθ. (*ἔπος*), προφητική, χρησιμοδοτούσα, μαντική, γριφώδης, σε Σοφ.

θεσπιζω, μέλ. Αττ. **-ιῶ**, Ιων. απαρ. *θεσπιέειν*, σε Ηρόδ.· Δωρ. αόρ. *α' έθέσπιζα*, (*θέσις*)· δηλώνω με χρησμό ή προφητεία, προλέγω, χρησιμοδοτώ, σε Ηρόδ., Τραγ.· Παθ., *τί δὲ τεθέσπισται*; σε Σοφ.

θέσιος, -ον, = *θεσπέσιος*, Χρησμ. παρά Αριστοφ.

θέσ-πις, -ιος, ό, ή, (θεός, ἔσπον=εἶπον, πρβλ. [Θεσπέσιος](#)), **1.** γεμάτος θεϊκά λόγια, θεόπνευστος, φωτισμένος με θείο πνεύμα, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ. **2.** γενικά, θεϊκός, ουράνιος, θαυμαστός, φοβερός· *θέσπις ἄελλα*, σε Ομηρ. Ὑμν. **θέσπισμα, -ατος, τό** (θεσπίζω), στον πληθ., χρησιμοδοτήσεις, προφητείες, μαντικοί λόγοι, σε Ηρόδ., Σοφ.

θεσπῖωδέω (θεσπιωδός), προφητεύω, ψέλνω προφητικό τραγούδι, σε Αισχύλ., Ευρ., Αριστοφ.

θεσπι-ωδός, -όν, I. αυτός που ψέλνει προφητικό άσμα, προφητικός, σε Ευρ.

II. αυτός που προκαλείται από προφητεία, *φόβος*, σε Αισχύλ.

Θεσσαλός, Αττ. Θεττ-, ό, I. ο Θεσσαλός, αυτός που κατάγεται από τη Θεσσαλία, σε Ηρόδ., κ.λπ.· παροιμ., *Θεσσαλὸν σόφισμα*, θεσσαλικό τέχνασμα, από το δύσπιστο και άστατο χαρακτήρα των ανθρώπων, σε Ευρ. **II.** θηλ., *Θεσσαλις κυνή*, θεσσαλικό καπέλο, σε Σοφ.

θέσσασθαι, ελλειπτ. αόρ. α΄, προσεύχομαι, ζητώ με προσευχή, σε Πίνδ. (αμφίβ. προέλ.).

θεσφᾶτη-λόγος, -ον, προφητικός, σε Αισχύλ.

θέσ-φᾶτος, -ον (θεός, φημί), **I. 1.** αυτός που έχει ειπωθεί από το θεό, προαποφασισμένος, ορισμένος, τελεσιδικός, Λατ. *fatalis*, σε Αισχύλ., Σοφ.· *θέσφατόν ἐστι*, είναι ορισμένο, «γραφτό», σε Ομήρ. Ιλ.· *σοῖδ' οὐ θέσφατόν ἐστι θανέειν*, δεν είναι το πεπρωμένο σου να πεθάνεις, σε Ομήρ. Οδ. **2.** ως ουσ., *θέσφατα, τά*, θείες αποφάσεις, χρησμοί, στο ίδ., Τραγ., κ.λπ. **II.** γενικά, όπως το *θεῖος*, θεϊκός, ουράνιος, σε Ομήρ. Οδ.

θετέος, -α, -ον, I. ρημ. επίθ., αυτός που τοποθετείται, σε Αριστ. **II.** *θετέον*, αυτό που πρέπει να τεθεί, σε Ξεν.

Θετίδειον[ι], τό, ναός της Θέτιδας, σε Ευρ.

θετικός, -ή, -όν (τίθημι), αυτός που είναι κατάλληλος στο να τοποθετηθεί, σε Αριστ.

Θέτις, -ιδος, Δωρ. -ιος, ή, η Θέτιδα, μια από τις Νηρηίδες, γυναίκα του Πηλέα, μητέρα του Αχιλλέα· ο Όμηρ. χρησιμ. το *Θέτι*, αντί της δοτ. και κλητ.· *Θέτιν*, αντί της αιτ.

θετός, -ή, -όν, ρημ. επίθ. του *τίθημι*, υιοθετημένος, αυτός που θεωρείται σαν γνήσιο παιδί κάποιου, σε Πίνδ., Ηρόδ., κ.λπ.

Θεττᾶλός, Θετταλικός κ.λπ., μεταγεν. Αττ. αντί *Θεσσ-*.

θεῦ, Δωρ. και Ιων. αντί *θέο, θοῦ*, προστ. Μέσ. αορ. β΄ του *τίθημι*.

θευμορία, θεύμορος, Δωρ. αντί *θεομορία, θεόμορος*.

θευφορία, ή, Δωρ. αντί *θεοφορία*, σε Ανθ. Π.

θέω, Επικ. επίσης **θειό**· Επικ. γ΄ ενικ. υποτ. *θέησι, γ΄ ενικ. παρατ. ἔθει*, Ιων. παρατ. *θέεσκον*, μέλ. *θεύσομαι*· **I. 1.** οι υπόλοιποι χρόνοι συμπληρώνονται από το *τρέχω* και το **δρέμω*· οι συλλαβές *εο, εου* παραμένουν ασυναίρετες ακόμα και στην Αττ.· *τρέχω*, σε Όμηρ., κ.λπ.· *θέειν πεδίοιο*, τρέχω κατά μήκος της πεδιάδας, σε Ομήρ. Ιλ.· στη μτχ. με άλλο ρήμα, *ἤλθεθέων, ἤλθε θέουσα*, ήρθε τρέχοντας, στο ίδ.· *θέων Αἴαντα κάλεσσον*, τρέξε να τον φωνάξεις, στον ίδ. **2.** *περὶ τρίποδος θεύσεσθαι*, να τρέξει για τον τρίποδα, στο ίδ.· *περὶ ψυχῆς θεόν Ἔκτορος*, έτρεχαν για τη ζωή του Έκτορα, στο ίδ. **II.** χρησιμοποιείται για άλλου είδους κίνηση, όπως **1.** των πουλιών, *θεύσονται δρόμω*, σε Αριστοφ. **2.** των πλοίων, *ἔθεε κατὰ κῶμα*, σε Ομήρ. Ιλ.· του κεραμεικού τροχού, στο ίδ.· του δίσκου, *ρίμφα θέων ἀπὸ χειρός*, πετώντας ανάλαφρα, σε Ομήρ. Οδ.· **III.** λέγεται για πράγματα τα οποία (όπως λέμε) τρέχουν σε συνεχή γραμμή, αν και στην πραγματικότητα είναι ακίνητα, *φλέψ ἀνὰ νῶτα θέουσα*, σε Ομήρ. Ιλ.· ιδίως λέγεται για οτιδήποτε κυκλικό, το οποίο περιστρέφεται και γυρνά πάλι

πίσω, *ἄντιζ*, ἢ *πυμάτη* *θέεν ἀσπίδος*, στο *ιδ.* **IV**. με αιτ. τόπου, διατρέχω, ξεχύνομαι, *τὰ ὄρη*, σε *Ξεν*.

θεῶ, αντί *θεάου*, προστ. του *θεάομαι*, κοίτα! δεξ!

θεωρέω, μέλ. -*ήσω* (*θεωρός*), **I. 1.** κοιτάζω, εξετάζω, ατενίζω, επιθεωρώ, σε *Ηρόδ.*, *Αισχύλ.*, κ.λπ.· επιθεωρώ στράτευμα, σε *Ξεν*. **2.** λέγεται για το πνεύμα, σκέφτομαι, εξετάζω φιλοσοφικώς, στοχάζομαι, σε *Πλάτ.*, κ.λπ. **II.**

παρακολουθώ τους δημόσιους αγώνες, λέγεται για τους θεατές, *θεωρέω τὰ Ὀλύμπια*, σε *Ηρόδ.*, κ.λπ.· *θεωρέω τινά*, τον βλέπω να ενεργεί, σε *Δημ.*· *απολ.*, πηγαίνω σαν θεατής, *ἐς τὰ Ἐφέσια*, σε *Θουκ*. **III.** εἶμαι *θεωρός* ή πρεσβευτής της πόλης σε μαντείο ή αγώνες, σε *Αριστοφ.*, *Θουκ*. **IV.** στο *θεωρήσασα τοῦμόν ὄμμα*, σε *Σοφ.*· η αιτ. *ὄμμα* μπορεί να θεωρηθεί όπως στο *βαίνειν πόδα*, έχοντας δει με τα δικά μου μάτια.

θεώρημα, -*ατος*, **τό**, **1.** αυτό το οποίο παρατηρείται, κοιτάζεται, το θέαμα, σε *Δημ.*, κ.λπ. **2.** αρχή που παράγεται ύστερα από σκέψη, κανόνας, *Lat. praecceptum*· στα *Μαθηματικά*, το θεώρημα, σε *Ευκλ.*

θεωρητήριο, **τό** (*θεωρέω*), εδώλιο στο θέατρο, σε *Πλούτ.*

θεωρητικός, -*ή*, -*όν*, αυτός που αρέσκεται στο να αναλύει κάτι, με γεν., σε *Αριστ.*· *απόλ.*, θεωρητικός, συλλογιστικός, στον *ιδ.*, *Πλούτ.*, κ.λπ.

θεωρία, *Ιων.* -*ίη*, ἢ (*θεωρέω*), **I. 1.** παρατήρηση, θέαση, εξέταση, κοίταγμα· *θεωρίας εἵνεκεν ἐκδημεῖν*, βγαίνω έξω για να δω τον κόσμο, σε *Ηρόδ.*· ομοίως σε *Θουκ.*, κ.λπ.· λέγεται για το πνεύμα, σκέψη, εξέταση, φιλοσοφικός στοχασμός, συλλογισμός, σε *Πλάτ.*, κ.λπ. **2.** *Παθ.*, θεώρημα, θέαμα, θέα, σε *Αισχύλ.*, *Ευρ.* κ.λπ.· ιδίως στο θέατρο, σε *Αριστοφ.*, *Ξεν*. **II.** το να είναι κάποιος θεατής σε θέατρο ή σε δημόσιους αγώνες, σε *Σοφ.*, *Πλάτ.* **III. 1.** *οἱ θεωροί* ή οι πρεσβευτές της πόλης, οι οποίοι στέλνονταν στα μαντεία ή στους αγώνες, αποστολή, στον *ιδ.*, *Ξεν*. **2.** το αξίωμα του *θεωροῦ*, η εκπλήρωση αυτού του αξιώματος, σε *Θουκ.*, κ.λπ.

θεωρικός, -*ή*, -*όν*, **I.** ο σχετικός με τη *θεωρία* (σημασίες I και II)· *πεπλώματ' οὐ θεωρικά*, όχι εορταστικά ενδύματα, σε *Ευρ*. **II.** *θεωρικά* (ενν. *χρήματα*), *τά*, τα χρήματα, τα οποία από την εποχή του *Περικλή*, παρέχονταν στους φτωχούς πολίτες προκειμένου να εξασφαλίσουν θέση στο θέατρο (δύο οβολοί η θέση), αλλά και για άλλους σκοπούς, σε *Δημ.*· στον ενικ., *τὸ θεωρικόν*, το θεατρικό ταμείο, στον *ιδ.*

θεωρίς, -*ίδος*, ἢ, **1.** (με ή χωρίς το *ναῦς*), ιερό πλοίο, το οποίο μετέφερε τους *θεωρούς* στον προορισμό τους, (πρβλ. [θεωρός](#) I), χρησιμοποιείται ωστόσο και για άλλους σκοπούς της πόλης, σε *Ηρόδ.*, *Πλάτ.*· μεταφ., λέγεται για τη βάρκα του *Χάροντα*, σε *Αισχύλ.* **2.** (ενν. *ὁδός*), ο δρόμος από τον οποίο προχωρούσαν οι *θεωροί*.

θεωρός, *Δωρ.* **θεᾶρός**, **I.** θεατής, σε *Θέογν.*, *Αισχύλ.*, κ.λπ.· *θεωρός εἰκάδων*, με το να παρακολουθεί τις γιορτές ή να παρίσταται σε αυτές, σε *Ευρ*. **II.** πρεσβευτής τον οποίο έστελναν για να συμβουλευθεί μαντείο ή να παρασταθεί σε θυσία, σε *Σοφ.*, παρα *Δημ*. Οι *Αθηναίοι* έστελναν τους *θεωρούς* στους *Δελφούς*, στη *Δήλο* και στους τέσσερις μεγαλύτερους αγώνες, τους *Ολυμπιακούς*, τους *Πυθικούς*, της *Νεμέας* και τα *Ίσθμια* (με την πρώτη σημασία, προέρχεται από το *θεάομαι*· με τη δεύτερη πιθ. από το *θεός*, *ᾠρα*, *cura*).

θεώτερος, -*α*, -*ον*, συγκρ. του *θεός*, περισσότερο θεϊκός· βλ. [θεός](#).

Θηβᾶ-γενής, -*ές*, ο γεννημένος στη *Θήβα*, ο *Θηβαίος*, σε *Ησίοδ.*

Θήβαι, -ῶν, αἱ, η Θήβα (οι Θήβες), όνομα αρκετών πόλεων, από τις οποίες οι πιο γνωστές ήταν οι Αιγυπτιακές (*έκατόμυλοι*) και οι Βοιωτικές (*έπτάμυλοι*), σε Όμηρ.

Θηβαι-γενής, -ές, = *Θηβα-γενής*, σε Ευρ.

Θηβαιεύς, -έως, Ιων. **-έος, ό**, επίθ. του Δία, ο Θηβαίος, σε Ηρόδ.

Θηβαίος, -α, -ον, Θηβαίος, σε Όμηρ., κ.λπ. **Θηβαϊκός, -ή, -όν**, σε Ηρόδ.

Θηβαΐς, -ίδος, ή, η Θηβαΐδα, δηλ. η περιοχή της Θήβας (στην Αίγυπτο), σε Ηρόδ.· (στη Βοιωτία), σε Θουκ.

Θήβασδε, επίρρ., στη Θήβα, σε Ομήρ. Ιλ.

Θήβη, ή, ποιητ. τύπος του **Θήβαι**, σε Όμηρ.· απ' όπου *Θήβηθεν* ή *-θε*, επίρρ., από τη Θήβα, σε Ανθ. Π.· Αιολ. *Θείβᾶθεν*, σε Αριστοφ.· *Θήβησιν* ή *-σι*, στη Θήβα, σε Όμηρ.· Αιολ. *θείβᾶθι*, σε Αριστοφ.

θηγάλεος, -α, -ον (θήγω), I, ακονισμένος, κοφτερός, σε Ανθ. Π. **II**, Ενεργ., αυτός που ακονίζει, που κάνει κάτι αιχμηρό, με γεν., στον ίδ.

θηγάνη[ᾱ], ή, ακονόπετρα, σε Αισχύλ., Σοφ.· μεταφ., *αίματηράς θηγάνας*, παροτρύνσεις, κίνητρα, εναύσματα προς αιματοχυσία, σε Αισχύλ.

θηγάνω, = *θήγω*, σε Αισχύλ.

θήγω, μέλ. *θήζω*, αόρ. *᾿έθηξα*· Παθ., παρακ. *τέθηγμα*· **1**. κάνω κάτι κοφτερό, ακονίζω, σε Ομήρ. Ιλ.· *θήγων λευκόν όδόντα*, στο ίδ.· *θήγω φάσγανον*, *ζίφος*, σε Αισχύλ., Ευρ.· στη Μέσ., *δόρυ θηζάσθω*, τον αφήνει να ακονίσει, να τροχίσει το δόρυ του, σε Ομήρ. Ιλ. **2**. μεταφ., προκαλώ, οξύνω, εγείρω, όπως το Λατ. *acuerere, τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά*, σε Ξεν.· Παθ., *λόγοι τεθηγμένοι*, κοφτεροί, δηκτικοί λόγοι, σε Αισχύλ.· *γλῶσσα τεθηγμένη*, σε Σοφ.

θηέομαι, Ιων. τύπος του *θεάομαι*· *θηεῖτο*, γ' ενικ.

θήης, Επικ. αντί *θῆς*, β' ενικ. υποτ. αορ. β' του *τίθημι*.

θηητήρ, -ῆρος, ό, Ιων. αντί *θεατής*, αυτός που παρατηρεῖ προσεκτικά, αυτός που ατενίζει, θαυμαστής, σε Ομήρ. Οδ.

θηητός, -ή, -όν, Ιων. αντί *θεατός*, Δωρ. **θᾱητός**, αυτός που παρατηρεῖται, θαυμαστός, αξιοθαύμαστος, Λατ. *spectandus*, σε Ησιόδ., Πίνδ.

θήϊον, τό, Επικ. αντί *θειον*, θειάφι, σε Ομήρ. Οδ.

θήϊος, Επικ. αντί *θειος*, θεϊκός, ουράνιος.

θηκαῖος, -α, -ον, όμοιος με μπαούλο ή κάσα *οἶκημα θηκαῖον*, ταφική κατοικία, τύμβος, σε Ηρόδ.

θήκη, ή (τίθημι), I, θήκη για να μπει οτιδήποτε μέσα της, κουτί, κιβώτιο, μπαούλο, σε Ηρόδ., Ευρ. **II. 1**. τόπος για νεκρούς, τάφος, μνημείο, σε Ηρόδ., Αισχύλ. **2**. τρόπος ταφής, σε Θουκ.

θηκτός, -ή, -όν, ρημ. επίθ. του *θήγω*, ακονισμένος, κοφτερός, τροχισμένος, σε Αισχύλ., Ευρ.

θηλάζω, μέλ. *-άσω*, Δωρ. *-άζω (θηλή)*· **I**. λέγεται για τη μητέρα, θηλάζω, Λατ. *lactare*, Λυσίας, σε Κ.Δ. **II**. λέγεται για τα νέα ζώα, βυζαίνω, Λατ. *lactere*· *θηλάζων χοῖρος*, το γουρούνι που θηλάζει, σε Θεόκρ.· με αιτ., *μασδὸν ἐθήλαζεν*, στον ίδ.

θηλασμός, ό, βύζαγμα, θηλασμός, σε Πλούτ.

θήλεα, Ιων. αντί *θήλεια*, θηλ. του *θηλς*.

θηλέω, Δωρ. **θᾱλέω**, Επικ. παρατ. *θήλεον*, μέλ. *θηλήσω*, Δωρ. ποιητ. αόρ. *θάλησα*· (*θάλλω*)· **1**. είμαι γεμάτος από, με γεν., *λειμῶνες ἴου ἠδὲ σελίνου θήλεον*, τα λιβάδια ήταν γεμάτα από βιολέτες και μαϊντανό, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως με *δοτ.*, *θάλησε σελίνοις*, σε Πίνδ. **2**. απόλ., ευδοκιμώ, ακμάζω, ανθίζω, σε Ανθ. Π.

θηλή, ἡ (*θάω), το τμήμα του στήθους που προσφέρεται για θηλασμό, θηλή, ρώγα, σε Ευρ., Πλάτ.

θηλυ-γενής, -ές (γίγνομαι), θηλυκός στο γένος, γυναικείος, σε Ευρ.

θηλύ-γλωσσος, -ον, αυτός που έχει γυναικεία γλώσσα, σε Ανθ. Π.

θηλυδρίας, -ου, Ιων. **-ίης, -έωςό** (θηλυσ), θηλυπρεπής, γυναικωτός, εκθηλυσμένος άνθρωπος, σε Ηρόδ., Λουκ.

θηλυ-κράτης, -ές (κρατέω), αυτός που κυβερνά τις γυναίκες, σε Αισχύλ.

θηλυ-κτόνος, -ον (έκτονα, παρακ. του κτείνω), αυτός που φονεύεται από γυναικείο χέρι, σε Αισχύλ.

θηλυ-μελής, -ές (μέλος), αυτός που τραγουδά με γλυκεία και μελωδική φωνή, σε Ανθ. Π.

θηλυ-μίτρας, -ου, ό (μίτρα), αυτός που φορά γυναικεία μίτρα, γυναικείο κεφαλόδεσμο, σε Λουκ.· θηλ. *-μιτρις, -ιδος, ό, ή*, στον ίδ.

θηλύ-μορφος, -ον (μορφή), αυτός που έχει γυναικεία μορφή, σε Ευρ.

θηλύ-νοος, σπηνηρ. *-νους, -ουν*, αυτός που έχει γυναικείο μυαλό, σε Αισχύλ.

θηλύνω[ϋ], αόρ. *α' έθήλυνω*· Παθ., αόρ. *α' έθηλύνθην*, παρακ. *τεθήλυμαι*· (θηλυσ)· κάνω κάποιον θηλυπρεπή, εκθηλύνω, σε Ευρ., Ξεν.· μεταφ., πραινών, ησυχάζω, μαλακώνω, *Ζέφυρος κύμα θηλύνει*, σε Ανθ. Π. Παθ., γίνομαι αδύναμος και μάλακος, σε Σοφ.· κάνω την κοκέτα, σε Βίωνα.

θηλυ-πρεπής, -ές (πρέπω), αυτός που αρμόζει σε γυναίκα, σε Ανθ. Π.

θηλυσ, θήλεια, θήλυ, σε Όμηρ.· *θηλυσ* επίσης ως θηλ.· στην Ιων. οι θηλ.

τύποι είναι *θήλεα, θήλεαν, θηλέης, θηλέη*, πληθ. *θήλεια, θήλεας, θηλέων*· (*θάω, θηλάζω)· **I. 1.** αυτός που ανήκει στο γυναικείο φύλο, θηλυκός, *θήλεια θεός, θεότητα*, σε Ομήρ. Ιλ.· *θήλειαι ίπποι*, φοράδες, σε Οδ.· *σύες θήλειαι*,

γουρούνες, στο ίδ.· *οἷς θήλυσ*, προβατίνα, σε Ιλ.· *άπαις θήλειος γόνου*, στερούμενος θηλυκού απογόνου, σε Ηρόδ.· *ή θήλεα*, σε Αττ. *-εια*, η γυναίκα, στον ίδ., Αισχύλ.· *χρήμα θηλειών*, το γένος των θηλυκών, σε Ευρ.· *τό θήλυ γένος ή τό θήλυ*, το γυναικείο φύλο, θηλυπρεπής, στον ίδ. **2.** αυτός που ανήκει ή χαρακτηρίζει τις γυναίκες, σε Ηρόδ., Αισχύλ.· *θηλυσ φόνος*, φόνος από γυναίκες, σε Ευρ. **3.** στη γραμματική, θηλυκό γένος· **Π.** δόκιμη χρήση για πρόσωπα και πράγματα **1.** φρέσκος, αναζωογονητικός, λέγεται για τη δροσιά, σε Ησίοδ. **2.** τρυφερός, λεπτεπίλεπτος, ευγενικός, κομψός, *θηλύτεραι γυναίκες, θηλύτεραι θεαί* (όπου ο συγκρ. χρησιμ. περίπου όπως ο θετικός), σε Όμηρ.· *θηλυσ από χροιάς*, με λεπτή επιδερμίδα, σε Θεόκρ.· λέγεται για το χαρακτήρα, μαλακός, τρυφερός, ήπιος, ασθενής, αδύνατος· *γυνή θήλυσ οὔσα*, σε Σοφ.

θηλύ-σπορος, -ον (σπείρω), αυτός που ανήκει στο θηλυκό γένος, σε Αισχύλ.

θηλύτης, -ητος, ή (θηλυσ), γυναικεία φύση, θηλυπρέπεια, λεπτότητα, ευγένεια, κομψότητα, σε Πλούτ.

θηλυ-τόκος, -ον (τίκτω), αυτός που γεννά κορίτσια, σε Θεόκρ.

θηλυ-φάνης, -ές (φαίνομαι), όμοιος με γυναίκα, σε Πλούτ., Ανθ. Π.

θηλυ-χιτών[ι], ό, ή, αυτός που φορά γυναικείο χιτώνα, σε Ανθ. Π., Λουκ.

θήμέρα, κράση αντί *τῆς ήμέρας*.

θήμετέρου, κράση αντί *τοῦ ήμετέρου*.

θήμισυ, κράση αντί *τό ήμισυ*.

θημο-λογέω (θημών, λέγω), μέλ. *-ήσω*, συναθροίζω σε σωρό ή θημωνιά, συσσωρεύω, συντ. από το *θημωνολογέω*, σε Ανθ. Π.

θημών, -ώνος, ό (τίθημι), σωρός, σε Ομήρ. Οδ.

θήν, εγκλιτικό μόριο, κυρίως Επικ. = *δή*, εκφράζει ισχυρή πεποίθηση, βέβαιη αντίληψη, βεβαίως τώρα, σε Όμηρ., Θεόκρ.· *ειρωνικά, λείπετέ την νέας*, ώστε

έπειτα θα αφήσετε τα πλοία, σε Ομήρ. Ιλ.· επιτετ., ἤ θην, με μεγάλη αλήθεια, στον ίδ.· οὐ θην, βεβαίως όχι, σε Όμηρ.

θηξάσθω, γ' ενικ. προστ. Μέσ. αορ. α' του θήγω.

θηοῖο, Επικ. αντί θεῶο, β' ενικ. ευκτ. ενεστ. του θηέομαι.

θήρ, θηρός, Επικ. δοτ. πληθ. θήρεσσι, ό· **1.** άγριο κτήνος, θηρίο σαρκοβόρο, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ.· ενωμένο με το λέων, σε Ευρ.· μαζί με το λέαινα, σε Ανθ. Π.· επίσης, λέγεται για τον Κέρβερο, σε Σοφ.· στον πληθ., ζώα, θηρία, αντίθ. προς τα πουλιά και τα ψάρια, σε Ομήρ. Οδ., κ.λπ. **2.** λέγεται για κάθε ζώο, όπως για τα πουλιά, σε Αριστοφ., κ.λπ. **3.** λέγεται για κάθε μυθικό τέρας, όπως η Σφίγγα, σε Αισχύλ.· ιδίως ο κένταυρος, σε Σοφ. (πρβλ. [Φήρ](#))· ο σάτυρος, σε Ευρ.

θήρα, Ιων. **θήρη, ή, I. 1.** κυνήγι άγριων ζώων, θήρευση, σε Όμηρ., Ηρόδ., κ.λπ. **2.** μεταφ., επισταμένη επιδίωξη κάποιου πράγματος, σε Σοφ.· **II.** τα ζώα που θηρεύονται, λεία, θήραμα, κυνήγι, σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ., κ.λπ.· στον πληθ., ὠ πταναι θήραι, λέγεται για τα πουλιά, σε Σοφ.

θηρ-αγρέτης, -ου, ό (άγρέω), ο κυνηγός, σε Ευρ., Ανθ. Π.

θήρᾱμα, -ατος, τό (θηράω), αυτό το οποίο θηρεύεται ή πιάνεται, λεία, κυνήγι, θήραμα, σε Ευρ., Ανθ. Π.

θηράσιμος[ᾱ], ον (θηράω), αυτός που θηρεύεται, σε Αισχύλ.

θηρᾱτέος, -α, -ον, I. ρημ. επίθ., αυτός που πρέπει να κυνηγηθεί, να επιδιωχθεί με ζήλο, σε Σοφ., Ξεν. **II.** **θηρατέον**, αυτό που πρέπει κάποιος να καταδιώξει, σε Ξεν.

θηρᾱτήρ, Ιων. **-ητήρ, -ήρος, ό (θηράω)**, κυνηγός, θηρευτής, σε Ομήρ. Ιλ.

θηρᾱτής, -οῦ, ό, = θηρευτικός· μεταφ., τὰ θηρατὰ τῶν φίλων, τεχνάσματα μέσω των οποίων κάποιος κερδίζει φίλους, σε Ξεν.

θήρᾱτρον, τό, όργανο κυνηγιού, δίχτυ, παγίδα, σε Ξεν.

θηράτωρ, Ιων. **-ήτωρ, -ορος, ό, = θηρατήρ**, σε Ομήρ. Ιλ.

θηράω, μέλ. -άσω [ᾱ], αόρ. α' έθήρᾱσα, παρακ. τεθήρᾱκα· Μέσ., μέλ.

θηράσομαι, αόρ. α' έθηρᾱσάμην· Παθ., αόρ. α' έθηράθην [ᾱ] (θήρα)· **I. 1.**

κυνηγώ ή καταδιώκω άγρια ζώα, σε Σοφ., Ξεν.· λέγεται για ανθρώπους, αιχμαλωτίζω, φυλακίζω, σε Ξεν.· μεταφ., δελεάζω, σαγηνεύω, θέλω, στον ίδ.· **θηράω πόλιν**, επιδιώκω να την καταστρέψω, σε Αισχύλ. **2.** μεταφ., όπως το Λατ. venari, επιδιώκω κάποιο πράγμα, το επιζητώ με ζήλο, σε Τραγ.· με απαρ., ζητώ ή προσπαθώ να κάνω κάτι, σε Ευρ.· και στη Μέσ., σε Σοφ., Ευρ.

II. 1. Μέσ. περίπου όμοια με την Ενεργ., θηρεύω, αλιεύω, έγχέλεις, σε Αριστοφ.· απόλ., οί θηράμενοι, οι κυνηγοί, σε Ξεν. **2.** μεταφ., κυνηγώ, καταδιώκω, σε Ηρόδ., Ευρ., κ.λπ. **III.** Παθ., καταδιώκομαι, επιδιώκομαι, σε Αισχύλ., κ.λπ.

θήρε, δυικ. αντί θήρ.

θήρειος, -ον, και -α, -ον (θήρ), λέγεται για τα άγρια ζώα, Λατ. ferinus· **θήρειον γραφήν**, εικόνες ζώων που είναι επεξεργασμένες πάνω σε ύφασμα, σε Αισχύλ.· **θήρειος δάκος = θήρ**, σε Ευρ.· **θηρεία βία**, περιφρ. αντί ό θήρ, ο κένταυρος, σε Σοφ.· **θήρεια κρέα**, κυνήγι, λεία, σε Ξεν.

θήρευμα, -ατος, τό (θηρεύω), = **θήραμα**, κυνήγι, λεία, θήραμα, σε Ευρ.

θήρευσις, εως, ή (θηρεύω), κυνήγι, θήρα, σε Πλάτ.

θηρευτής, -οῦ, ό (θηρεύω) = θηρατής, κυνηγός, σε Ομήρ. Ιλ.· **κυσί θηρευτήσι**, στο ίδ.· επίσης λέγεται για τον ψαρά, σε Ηρόδ.

θηρευτικός, -ή, -όν, αυτός που αναφέρεται ή προορίζεται για κυνήγι· **κύνεσθηρευτικοί**, κυνηγόσκυλα, σε Αριστοφ., Ξεν.· **βίος θηρευτικός**, η ζωή των κυνηγών, σε Αριστ.

θηρευτός, -ή, -όν, = *θηρατός*, σε Αριστ.

θηρεύω, μέλ. -*σω*, Παθ., αόρ. α' *έθηρεύθην*. **I.** όπως το *θηράω*, κυνηγώ, βγαίνω σε κυνήγι, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. **II. 1.** με αιτ., συλλαμβάνω, καταδιώκω, κυνηγώ, στον ίδ., Ξεν., κ.λπ.· λέγεται για ανθρώπους, καταδιώκω, σε Ηρόδ.· συλλαμβάνω με ενέδρα, ενεδρεύω, παραμονεύω, σε Ξεν.· Παθ., κυνηγούμαι, καταδιώκομαι, σε Ηρόδ.· αιχμαλωτίζομαι, σε Αισχύλ. **2.** μεταφ., επιδιώκω, επιζητώ, στον ίδ., Ευρ., κ.λπ.

θηρητήρ, -ήτωρ, Ιων. αντί *θηρᾶτήρ, -άτωρ*.

θηρέω, Ιων. αντί *θηράω*.

θηρίον, τό, ως υποκορ. του *θήρ*, αλλά στη χρήση ισότιμο με αυτό, **I. 1.** άγριο ζώο, θηρίο, λέγεται για αρσενικό ελάφι, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για άγρια θηρία, σε Ηρόδ., Ξεν., κ.λπ.· αλλά, λέγεται για το γουρούνι, σε Πλάτ.· λέγεται για το σκύλο, σε Θεόκρ.· στον πληθ., θηρία, αντίθ. προς το άνθρωποι, πουλιά και ψάρια, άγρια ζώα, θηράματα, κυνήγια, σε Ηρόδ., Πλάτ.· παροιμ., *ή θηρίον ή θεός*, δηλ. είτε πιο κάτω είτε πιο πάνω από την ανθρώπινη φύση, σε Αριστ.

2. το ζώο, σε Ηρόδ., Πλάτ. **3.** δηλητηριώδες ζώο, ερπετό, φίδι, σε Κ.Δ. **II.** επίσης ως γνήσιο υποκορ., μικρό ζώο, έντομο, ζώυφιο, λέγεται για μέλισσες, σε Θεόκρ. **III.** ως όρος επίπληξης, κτήνος! όπως το Λατ. *bellua*, Γαλ., *bête*, σε Αριστοφ., Πλάτ.

θηριότης, -ητος, ή, ζωώδης φύση, αγριότητα, κτηνωδία, θηρωδία, βαναυσότητα, σε Αριστ.

θηριώω (θήριον), μέλ. -*ώσω*, μετατρέπω σε άγριο θηρίο.

θηριώδης, -ης (είδος), I. γεμάτος με άγρια θηρία, κατάμεστος με αυτά, Λατ. *belluosus*, λέγεται για περιοχές, σε Ηρόδ. **II.** λέγεται για ανθρώπους με συμπεριφορά όμοια με άγριου θηρίου, άγριος, κτηνώδης, Λατ. *belluīnus*, σε Ευρ., Πλάτ., κ.λπ.· *τò θηριώδες*, η ζωώδης φύση, σε Ευρ.

θηριώδία, ή, = *θηριότης*, σε Αριστ.

θηριώσις, -εως, ή (θηριώω), η μετατροπή σε θηρίο, σε Λουκ.

θηρο-βολέω (βάλλω), μέλ. -*ήσω*, φονεύω άγρια ζώα, σε Σοφ.

θηρό-βοτος, -ον (βόσκω), εκεί όπου τρέφονται τα άγρια ζώα, σε Ανθ. Π.

θηρό-θύμος, -ον, αυτός που έχει άγριο πνεύμα, θηριώδης, σε Ανθ. Π.

θηρο-κτόνος, -ον (κτείνω), αυτός που σκοτώνει άγρια ζώα· *έν φοναΐς θηροκτόνοις*, δηλ. στο κυνήγι, σε Ευρ.

θηρ-ολέτης, -ου, ό (όλλυμι), αυτός που σκοτώνει άγρια ζώα, σε Ανθ. Π.

θηρ-όλετος, -ον (όλλυμι), αυτός που έχει σφαγιαστεί από άγρια θηρία, σε Ανθ. Π.

θηρο-μίγής, -ές (μίγνυμι), αυτός που είναι κατά το ήμισυ ζώο· *θηρομιγής τις ώρυγή*, κραυγή όμοια με αυτή των ζώων, σε Πλούτ.

θηρο-νόμος, -ον (νέμω), αυτός που εκτρέφει άγρια θηρία, σε Ανθ. Π.

θηρο-σκόπος, -ον, αυτός που αναζητά άγρια ζώα, σε Ομηρ. Ύμν.

θηροσύνη, ή (θήρ), κυνήγι, θήρα, σε Ανθ. Π.

θηρο-τόκος, -ον (τίκτω), αυτός που παράγει, γεννά, μεγαλώνει άγρια ζώα, *άλση*, σε Ανθ. Π.

θηρο-τρόφος, -ον (τρέφω), I. 1. αυτός που εκτρέφει άγρια ζώα, σε Ευρ. **2.** προπαροξ., *θηρότροφος*, αυτός που έχει σαν τροφή άγρια ζώα, στον ίδ.

θηρο-φόνος, -ον και -η, -ον, αυτός που φονεύει άγρια ζώα, σε Ευρ.

θηρσί, δοτ. πληθ. του *θήρ*.

θήρῳον, κράση αντί *τò ήρῳον*.

θής, θητός, ό, I. 1. χωρικός, εργάτης ή δουλοπάροικος, επιφορτισμένος με την καλλιέργεια των αγρών του κυρίου του, Λατ. *ascriptus glebae*, αντίθ. προς

τον απλό δούλο, *θῆτες τε δμῶές τε*, σε Ομήρ. Οδ.· επίσης, μισθωμένος υπηρέτης, εργάτης της γης ή διαχειριστής κτήματος, Λατ. *villicus*, σε Ησίοδ., Πλάτ. **2.** στην Αθήνα, σύμφωνα με τη νομοθεσία του Σόλωνα, οι *θῆτες* ήταν η τέταρτη τάξη (οι άλλες τρεις ήταν οι *πεντακοσιομέδιμνοι*, *ίππεις*, *ζευγίται*), που περιελάμβανε όλους όσους είχαν κτηματική περιουσία που δεν ξεπερνούσε τους 150 μεδίμνους, σε Πλούτ.· όσοι ανήκαν σ' αυτήν την τάξη προσλαμβάνονταν ως ελαφρά οπλισμένοι και ναύτες. **Π. 1.** θηλ. *θῆσσα*, νεοτ. Αττ. *θῆττα*, ἤ, φτωχή κοπέλα, αναγκασμένη να εργάζεται επί μισθῷ, σε Πλούτ. **2.** ως επιθ., *θῆσσα τράπεζα*, δουλίκος, λιτός ναύλος, σε Ευρ. (από √ΘΕ του *τίθημι*, ἄποικος, μετανάστης).

θῆσαι, απαρ. αορ. α' του *θάω, ρουφῶ, θηλάζω· **θήσατο**, γ' ενικ. Μέσ. αορ. α'.

θησαυρίζω (θησαυρός), μέλ. -σω, αποθηκεύω ή θησαυρίζω, σε Ηρόδ., Ξεν., κ.λπ.

θησαύρισμα, -ατος, τό, αυτό που έχει αποταμιευθεί, θησαυρός, σε Σοφ., Ευρ.

θησαυρισμός, ό, θησαύρισμα, αποταμίευση, σε Αριστ.

θησαυρο-ποιός, -όν (ποιέω), αυτός που θησαυρίζει, σε Πλάτ.

θησαυρός, ό (από √ΘΕ του *τίθημι*), **I.** αυτό που έχει αποθηκευθεί, θησαυρός, σε Αισχύλ., Αριστοφ.· μεταφ., *θησαυρός ὕμνων*, σε Πίνδ.· *Διὸς θησαυρός*, λέγεται για τη φωτιά, σε Ευρ.· *οἰωνοῖς γλυκὺς θησαυρός*, λέγεται για νεκρό σώμα, σε Σοφ. **II.** αποθήκη, θησαυροφυλάκιο, σε Ηρόδ.· το θησαυροφυλάκιο ναού, στον ίδ., Ξεν. **2.** δοχείο πολύτιμων αντικειμένων, κασετίνα, μπαούλο, σε Ηρόδ.· *θησαυρὸς βελέεσσιν*, λέγεται για φαρέτρα, σε Αισχύλ.

Θησεῖδαι, οἱ, οι γιοι του Θησέα, δηλ. οι Αθηναίοι, σε Σοφ.

Θησεῖον, τό, I. το ιερό του Θησέα, καταφύγιο εγκληματιῶν και δραπετῶν δούλων σε Αριστοφ. **II.** *τὰ Θησεῖα* (ενν. *ιερά*), η γιορτή προς τιμὴν του Θησέα, στον ίδ.

θησεῖς, Δωρ. β' ενικ. μέλ. του *τίθημι*.

θησέμεναι, Δωρ. αντί *θήσειν*, απαρ. μέλ. του *τίθημι*.

θησεύμεθα, Δωρ. αντί *θησόμεθα*, α' πληθ. Μέσ. μέλ. του *τίθημι*.

Θησεύς, ό, γεν. -έως, ο Θησέας, περίφημος μυθικός ήρωας της Αθήνας, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ. (από √ΘΕ του *τίθημι*, ο Ἄποικος, ο Μετανάστης· πρβλ. **θύς**).

Θησηΐς, -ΐδος, I. συνηρ. *Θησηῆς, -ῆδος*, θηλ. του *Θησειος*, για το Θησέα, σε Αισχύλ. **II.** ως ουσ., η «Θησηίδα», ποίημα που αναφέρεται στο Θησέα, σε Αριστ. **2.** ονομασία τρόπου κουρέματος των μαλλιών, που πρωτοεφαρμόστηκε από τον Θησέα, σε Πλούτ.

θῆσθαι, απαρ. Παθ. ενεστ. του *θάω, βυζαίνω, θηλάζω.

θῆσσα, I. θηλ. του *θῆς*, βλ. αυτ. **II.** Ελλην. τύπος του Λατ. *thensa*, ιερό αμάξι, σε Πλούτ.

θήσω, μέλ. του *τίθημι*, Δωρ. *θησῶ*.

θητεία, ἡ (θητεύω), μισθωμένη υπηρεσία, θητεία, σε Σοφ.

θητεύω, Επικ. απαρ. *θητευέμεν*, μέλ. -σω· (*θῆς*), είμαι υπηρέτης ή δούλος, υπηρετῶ έναντι μίσθωσης, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ.

θητικός, -ή, -όν (θῆς), 1. αυτός που ανήκει ή χαρακτηρίζει την εργασία των υπηρετῶν, μισθωτός, σε Αριστ. **2.** *τὸ θητικόν*, η τάξη ὄσων χαρακτηρίζονταν «*θῆτες*», στον ίδ.

θῆττα, ἡ, Αττ. αντί *θῆσσα*.

-θῆ, I. αρχικά κατάληξη της γεν., ὅπως στο *Ἰλιόθι, πρό, ἡῶθι πρό*, σε Ομήρ. Ιλ.

II. αχώριστο πρόσφημα αρκετῶν ουσ., επιθ. και αντωνυμιῶν, στα οποία δίνει επίρρ. σημασία, υποδηλώνοντας το μέρος στο οποίο, *οἴκοθι, ἄλλοθι*, κ.λπ.

θιάσ-άρχης, -ου, ὁ, ο αρχηγός ενός θιάσου, σε Λουκ.

θιάσέω, φέρνω στη Βακχική συνοδεία, σε Ευρ.· Παθ., ανήκω στη Βακχική συνοδεία, καθαγιαζώ μέσω Βακχικών τελετών, στον ιδ.

θιάσος, ὁ, 1. εὐθυμη ομάδα ή κομπανία που περιδιαβαίνει τους δρόμους τραγουδώντας και χορεύοντας, ιδίως προς τιμή του θεού Βακχού, συντροφιά γλεντζέδων, σε Ηρόδ., Ευρ., κ.λπ. **2.** γενικά, κάθε ομάδα ανθρώπων, συντροφιά, πλήθος, σε Ευρ., Ξεν.

θιάσως, Δωρ. αντί θιάσους, αιτ. πληθ. του θιάσος.

θιάσότης, -ου, ὁ, 1. το μέλος ενός θιάσου, σε Αριστοφ., κ.λπ.· με γεν., θιασῶται τοῦ Ἔρωτος, οπαδοί, ακόλουθοι του Έρωτα, σε Ξεν.· ὁ ἐμός θιασότης, σε Ευρ. **2.** λέγεται για τον Βάκχο, ο αρχηγός των θιάσων, σε Ανθ. Π.

θιγγάνω[ᾱ], μέλ. *θίζομαι*, αόρ. β' ἔθιγον (επιτετ. από τη √ΘΙΓ, πρβλ. **θυγεῖν**, Λατ. te-tig-i)· **I. 1.** ακουμπώ, χειρίζομαι, αγγίζω, σε γεν., Τραγ. **2.** πιάνω με το χέρι, κρατώ, τινός, σε Σοφ., κ.λπ.· *θιγγάνω ὠλέναισιν τέκνον*, αγκαλιάζω, σε Ευρ. **3.** αγγίζω, επιχειρώ, λόγου γλώσση θιγγάνω, σε Σοφ.· με εχθρική σημασία, επιτίθεμαι, *θηρός*, σε Ευρ. **II. 1.** μεταφ., λέγεται για τα συναισθήματα, ακουμπώ, συγκινώ, στον ιδ.· *ψυχῆς, φρενῶν θιγγάνω*, στον ιδ.· *πολλά θιγγάνει πρὸς ἦπαρ*, αγγίζουν την καρδιά, σε Αισχύλ. **2.** κερδίζω, καταφθάνω, επιτυγχάνω, τινός, σε Πίνδ., κ.λπ.· ο Πίνδ. τη χρησιμοποιεί με αυτή τη σημασία, όπως κάνει με το *ψαύω*, με δοτ.

θιγεῖν, απαρ. αορ. β' του θιγγάνω.

θίζομαι, μέλ. του θιγγάνω.

θίσι[τ], θινός, ὁ και ἡ, 1. σωρός, στοίβα, σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ.· στον πληθ., λέγεται για αμμώδεις σωρούς, αμμώδεις ακτές, σε Ηρόδ., κ.λπ. **2.** παραλία, ακτή, όχθη, *παρὰ θίνα θαλάσσης*, σε Ομήρ. Ιλ.· *παρὰ θίν' ἄλος*, στο ιδ.· ομοίως, *ἐπὶ θινί*, σε Ομήρ. Οδ. **3.** ἄμμος ή λάσπη στον πυθμένα της θάλασσας, *οἶδμα κυλίνδει βυσσόθεν θίνα*, σε Σοφ.· μεταφ., *τὸν θίνα μου ταραττεῖς*, ταραξίζει τα μύχια της καρδιάς μου, σε Αριστοφ.

θλάσσε, Επικ. αντί ἔθλασε, γ' ενικ. αορ. α' του θλάω.

θλάω, απαρ. *θλᾶν*, μέλ. *θλάσω*, αόρ. α' ἔθλασα, Επικ. *θλάσσα*· Παθ., παρακ. *τέθλασμαι*· σπάζω, συντριβώ, τσακίζω, σε Όμηρ.

θλίβω[τ], μέλ. *θλίψω*, αόρ. α' ἔθλιψα· Παθ., παρακ. *τέθλιμμαι*· **I.** συμπιέζω, συνθλίβω, τσιμπώ, σε Αριστοφ., Δημ.· Παθ., λέγεται για άνθρωπο βαριά φορτωμένο, *ὡς θλίβομαι!*, σε Αριστοφ.· Μέσ., *πολλῆς φλιῆσι παραστάς θλίψεται ὄμους*, θα τρίψει τους ώμους του σε πολλές παραστάδες πορτών, λέγεται για το ζητιάνο, σε Ομήρ. Οδ. **II. 1.** πιέζω, στεναχωρώ, ενοχλώ, σε Πλάτ.· Παθ., συμπιέζομαι, *θλιβομένα καλύβα*, μικρή, στενή καλύβα, σε Θεόκρ.· *ὁδὸς τεθλιμμένη*, στενή οδός, σε Κ.Δ. **2.** μεταφ., καταπιέζω, θλίβω, προκαλώ λύπη, σε Αριστ.

θνάσκω, Δωρ. αντί θνήσκω· -θνατός αντί θνητός.

θνήσκω, Δωρ. **θνάσκω**, μέλ. *θᾶνοῦμαι*, Επικ. απαρ. -έεσθαι, αόρ. β' ἔθᾶνον, Επικ. και Ιων. *θανεῖν*, απαρ. επίσης *θανέμεν*· παρακ. *τέθνηκα*, με συγκοπτ. τύπους γ' δυϊκ. *τέθνᾶτον*, α' πληθ. *τέθνᾶμεν*, γ' πληθ. *τεθνᾶσι*· γ' πληθ. υπερσ. *ἐτέθνᾶσαν*, προστ. *τέθνᾶθι*, *τεθνάτω*, ευκτ. *τεθναίην*, απαρ. *τεθνάται [ᾱ]*, Επικ. *τεθνάμεναι*, -άμεν, μτχ. *τεθνεώς*, *τεθνεῶσα*, *τεθνεός*, Επικ. *τεθνηώς* ή -ειώς, -υῖα, γεν. *τεθνηῶτος* και *τεθνηότος*· από το *τέθνηκα* προέκυψαν οι Αττ. τύποι μέλ. *τεθνήζω*, *τεθνήζομαι* (η √ΘΑΝ βρίσκεται στον αόρ. β' *θανεῖν*, κ.λπ.)· **I. 1.** στον ενεστ. και παρατ., πεθαίνω, αποθνήσκω, στον αόρ. β' και παρακ., έχω πεθάνει, είμαι πεθαμένος, σε Όμηρ., κ.λπ.· ο ενεστ. μερικές φορές εκλαμβάνει

σημασία παρακ., *θνήσκουσι γάρ, αντί τεθνήκασι*, σε Σοφ., Ευρ. **2.** συχνά χρησιμ. ως Παθ. ρήμα, *χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν*, πεθαίνει από το χέρι του, σφάζεται από αυτόν, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ. · σημαντική η φράση του Δημ., *τεθνάναι τῷ δέει, τεθνάναι τῷ φόβῳ*, όπου το *τεθνάναι τῷ δέει* πρέπει να θεωρηθεί ως μεμονωμένο ρήμα, βρίσκονται σε φόβο θανάτου. **II.** μεταφ., λέγεται για πράγματα, καταστρέφομαι, χάνομαι, σε Αισχύλ., Σοφ., κ.λπ.

θνητο-γενής, Δωρ. **-θνατ-, -ές (γίγνομαι)**, αυτός που κατάγεται από θνητή γενιά, που ανήκει στους ανθρώπους, σε Σοφ., Ευρ.

θνητο-ειδής, -ές (εἶδος), αυτός που έχει ανθρώπινη, θνητή φύση, σε Πλάτ.

θνητός, -ή, -όν και -ός, -όν, Δωρ. **θνατός (θνήσκω)** · επιρρητής στο θάνατο, θνητός άνθρωπος, σε Όμηρ., κ.λπ. · **1.** ως ουσ., *θνητοί*, οι άνθρωποι, σε Ομήρ. Οδ., Τραγ. **2.** λέγεται για πράγματα, αυτό που ταιριάζει, προσιδιάζει στους ανθρώπους, ανθρώπινος, σε Πίνδ., Ευρ., κ.λπ.

θοάζω (θοός), μόνο στον ενεστ., μτβ., **I. 1.** κινούμαι γρήγορα, τσακίζω αστραπιαία, *πέτρυγας*, σε Ευρ. · *τίς ὄδ' ἀγὼν θοάζων σε;*, ποιο καθήκον είναι αυτό που σε παρακινεί;, στον ίδ. · *θοάζω πόνον*, τον επισπεύδω, στον ίδ. · *θοάζω σῖτα*, κατάπινε το φαγητό γρήγορα, στον ίδ. **2.** αμτβ., κινούμαι γρήγορα, βιάζομαι, επισπεύδω, επιταχύνω, στον ίδ. **II.** = *θάσσω*, κάθομαι, *τίνας ποθ' ἔδρας θοάζετε;* για ποιο λόγο κάθεστε σε ικετευτική στάση; σε Σοφ.

θοϊμάτιον, θοϊματίδιον, κράση αντί *τὸ ἱμάτ-*.

θοίνα, ἦ, Δωρ. αντί *θοίνη*.

θοινάζω, = *θοινάω*, σε Ξεν.

θοινᾶμα, -ατος, τό (θοινάω), γεύμα, συμπόσιο, σε Ευρ.

θοινᾶτήρ, -ῆρος, ὁ (θοινάω), ο ἄρχοντας του συμποσίου, σε Αισχύλ.

θοινᾶτήριον, τό, = *θοίνη*, σε Ευρ.

θοινᾶτικός, -ή, -όν, αυτός που χαρακτηρίζει ή αναφέρεται σε συμπόσιο, σε Ξεν.

θοινάτωρ[ᾶ], -ορος, ὁ, = *θοινατήρ*, σε Ευρ.

θοινάω, μέλ. *-ήσω (θοίνη)*, **I.** τρώω, καταναλώνω, *ἰχθῆς*, σε Ηρόδ. **II. 1.** παρευρίσκομαι σε συμπόσιο, συνδιασκεδάζω, *φίλους*, σε Ευρ. · *τὸ δεῖπνον, τό μιν ἐκεῖνος ἐθοίνησε* το συμπόσιο, το οποίο του ἔδωσε, σε Ηρόδ. **2.** Μέσ. και Παθ., μέλ. *-ήσομαι*, και *-άσομαι [ᾶ]*· αόρ. *ἀ' ἐθοινήθην και -ησάμην*, παρακ. *τεθοίνᾶμαι*· ἀπόλ., ευωχούμαι, συμμετέχω σε συμπόσιο, γλεντώ, σε Όμηρ., Ομήρ. Οδ., Ευρ. · με αιτ., γλεντώ με, σε Ευρ. · ομοίως με γεν. σε Ανθ. Π.

θοίνη, Δωρ. **θοίνα, ἦ**, φαγητό, δείπνο, ευωχία, συμπόσιο, σε Ησιόδ., Ηρόδ., Αττ. (αμφίβ. προέλ.).

θοινήτωρ, ὁ, = *θοινάτωρ, θοινατήρ*, σε Ανθ. Π.

θοῖτο, αντί *θεῖτο*, γ' ενικ. ευκτ. Μέσ. αορ. β' του *τίθημι*.

θολερός, -ά, -όν (θολός), **I.** λασπώδης, θαμπός, μουντζουρωμένος, ταραγμένος, θολός, Λατ. *turbidus*, κυρίως λέγεται για το νερό, σε Ηρόδ., Θουκ., κ.λπ. **II.** μεταφ., θολωμένος εξαιτίας του πάθους ή της τρέλας, *θολεροὶ λόγοι*, σε Αισχύλ. · *θολερῶ χειμῶνι*, με θολωμένη θύελλα από μανία, σε Σοφ.

θολία, ἦ (θόλος), κωνικό καπέλο με πλατύ γείσο για να προστατεύει από τον ήλιο, σε Θεόκρ.

θόλος, ἦ, 1. στρογγυλό κτίσμα με κωνική οροφή, θολωτή κάμαρα, σε Ομήρ. Οδ. **2.** στην Αθήνα, κυκλικό οικοδόμημα, στο οποίο δειπνούσαν οι Πρυτάνεις, η Ροτόντα, σε Πλάτ., κ.λπ.

θολός, ὁ, λάσπη, βρωμιά, ιδίως το σκουρόχρωμο, μελανό υγρό της σουπιάς (*serpia*), το οποίο εκκρίνει για να θολώνει τα νερά και να κρύβεται, Λατ. *loligo*, σε Αριστ.

θολόω, μέλ. -ώσω, θολώνω, κυρίως λέγεται για το νερό· μεταφ., θ. καρδίαν, σε Ευρ.

θοός, ή, -όν (θέω, τρέχω), I. ταχύς, οξύς, ευκίνητος, δραστήριος, ευεργητικός, σε Ομήρ. Ιλ.· *θοή νύξ*, γρήγορα, αιφνίδια νύχτα, επειδή οδηγούσε άρμα ή ερχόταν ξαφνικά, σε Όμηρ.· *θοήν άλεγύνετε δαΐτα*, ετοιμάστε γρήγορο, πρόχειρο γεύμα, σε Ομήρ. Οδ., κ.λπ.· επίρρ. *θοῶς*, γρήγορα, βιαστικά, σε Όμηρ.· σύντομα, σε Ομήρ. Οδ. **II.** λέγεται για τις Εχινάδες, νησιά που έχουν κοφτερό σχήμα, στο ίδ.

θοόω (θοός I), μέλ. -ώσω, κάνω κάτι κοφτερό ή αιχμηρό, σε Ομήρ. Οδ.

θορεΐν, απαρ. αορ. β' του *θρόσσω*· -θόρε, Επικ. αντί *έθορε*, γ' ενικ.

θορή, ή, = *θορός*, σε Ηρόδ.

Θορϊκόνδε, επίρρ., στον Θορικό, σε Ομηρ. Ύμν.

θόρνυμαι ή -ύομαι, I. αποθ. = *θρόσσω* **II.** γ' πληθ. υποτ. *θορνύωνται*, σε Ηρόδ.

θορός, ό, το σπέρμα του άρρενος, σε Ηρόδ.

θοροῦμαι, μέλ. του *θρόσσω*.

θορυβάζομαι, Παθ., θορυβούμαι, ενοχλούμαι, βασανίζομαι, σε Κ.Δ.

θορυβέω, μέλ. -ήσω (*θόρυβος*), **I. 1.** προκαλώ θόρυβο ή ταραχή, λέγεται για το πλήθος, σε Αριστοφ. **2.** όπως το Λατ. *acclamare*, κραυγάζω, αλαλάζω, φωνάζω είτε επιδοκιμαστικά είτε το αντίθετο· **α)** επιδοκιμάζω, επικροτώ, ενθαρρύνω, σε Πλάτ. **β)** εγείρω θόρυβο εναντίον, με δοτ., σε Θούκ. Πλάτ., κ.λπ.· Παθ., ξεσηκώνω εναντίον κάποιου, σε Σοφ. **II.** μτβ., προκαλώ σύγχυση μέσω θορύβου ή ταραχής, μπλέκω, επιφέρω σύγχυση, σε Θούκ.· Παθ., πέφτω σε σύγχυση, ταραζομαι, σε Ηρόδ., κ.λπ.

θορυβητικός, -ή, -όν, ταραχώδης, θορυβώδης, σε Αριστοφ.

θορυβο-ποιός, -όν (ποιέω), αυτός που προκαλεί, δημιουργεί θόρυβο ή ταραχή, σε Πλούτ.

θόρυβος, ό (θρόος), I. 1. θόρυβος, ταραχή, σύγχυση, σε Πίνδ., Ευρ., Θουκ., κ.λπ.· *θόρυβος βοής*, συγκεχυμένη, μπερδεμένη κραυγή, σε Σοφ. **2.**

χρησιμοποιείται ως ένδειξη επιδοκιμασίας ή το αντίθετο· **α)** επικρότηση, επευφημία, σε Αριστοφ., Πλάτ., κ.λπ. **β)** παράπονο, γογγυσμός, σε Σοφ. **II.** θόρυβος, ταραχή, σύγχυση, σε Ηρόδ., Θουκ.

θορυβώδης, -ες (είδος), I. ταραχώδης, αυτός που επιφέρει ταραχή, επισύρει σύγχυση, σε Πλάτ. **II.** αυτός που προκαλεί ανησυχία, σε Ξεν.

θορών, -οῦσα, μτχ. αορ. β' του *θρόσσω*.

θοῦ, προστ. αορ. β' του *τίθημι*.

θοῦδωρ, θοῦδατος, κράση αντί *τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος*.

Θουριό-μαντις, -εως, ό, προφήτης του Θουρίου, λέγεται για τον Λάμπωνα, ο οποίος ηγείτο της αποικίας στο Θούριο, σε Αριστοφ.

θούριος, -α, -ον, στους Αττ. Ποιητές αντί *θοῦρος*, σε Αισχύλ., κ.λπ.

θοῦρις, -ιδος, ή, θηλ. του επομ., σε Όμηρ.· *θοῦρις άσπίς*, η ασπίδα με την οποία ορμά κάποιος στη μάχη, σε Ομήρ. Ιλ.

θοῦρος, ό (πρβλ. [θρόσσω](#)), ορμητικός, βίαιος, παράφορος, άγριος, μαινόμενος, πολεμικός, σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ.

θώκος, ό, Επικ. επιτετ. τύπος του *θῶκος*· βλ. [θῶκος](#).

Θώσα, ή (θοός), η Ταχύτητα, σαν κύριο όνομα, σε Ομήρ. Οδ.

Θράκη, ή, η Θράκη, σε Αριστοφ., Θουκ., κ.λπ.· Ιων. *Θρηΐκη*, σε Ηρόδ.· Επικ. συνηρ. *Θρήκη*, σε Ομήρ. Ιλ., Τραγ.· *Θράκη*, στον Αριστοφ.· *Θρήκηθεν*, από τη Θράκη, σε Ομήρ. Ιλ.· *Θρήκηνδε*, στη Θράκη, σε Ομήρ. Οδ.

Θράκιος, -α, -ον, αυτός που κατάγεται από τη Θράκη, σε Θουκ., κ.λπ.· Ιων. *Θρηϊκίος [ἴ]*, -η, -ον, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.· συνηρ. *Θρήκιος, -α, -ον*, σε Τραγ.· Σάμος *Θρηϊκίη = Σαμοθράκη*, σε Ιλ.

Θρακιστί (Θράκη), επίρρ., με το θρακικό τρόπο, σε Θεόκρ.

θρᾶνεύομαι, Παθ. με Μέσ. μέλ. -εύσομαι· (*θρᾶνος*)· εκτείνομαι, τεντώνομαι πάνω στη σανίδα του βυρσοδεψείου, είμαι κατειργασμένος, σε Αριστοφ.

θρᾶνίον, τό, υποκορ. του *θρᾶνος*, σε Αριστοφ.

θρᾶνίτης[ῖ], -ου, ὁ (θρᾶνος), κωπηλάτης της ανώτατης σειράς από τα τρία επίπεδα κουπιών σε μια τριήρη, ο οποίος είχε τα μακρύτερα κουπιά και την περισσότερη δουλειά, σε Αριστοφ., Θουκ.· πρβλ. [ζυγίτης](#), [θαλαμίτης](#).

θρᾶνος, ὁ ἢ τό (*θράω), θρανίο, κάθισμα, πάγκος, σε Αριστοφ.